

Minister Klimatu i Środowiska

DSA-WEK.050.4.2024.ŁW
3522215.14095890.11348974
Warszawa, 31-12-2024

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Interpelację nr K10INT6747 Pana Posła Andrzeja Gut-Mostowego w sprawie planowanej przez Tauron Wytwarzanie SA likwidacji Elektrowni Siersza w Trzebini, przekazuję informacje w zakresie właściwości Ministra Klimatu i Środowiska. Pozostałe informacje w tej sprawie znajdują się w odpowiedzi – właściwego merytorycznie - Ministra Aktywów Państwowych (znak pisma: BM.I.053.357.2024).

Ad 4) Jak decyzja o likwidacji Elektrowni Siersza wpisuje się w krajową politykę energetyczną, szczególnie w kontekście planów związanych z transformacją energetyczną oraz unijnymi wymogami dotyczącymi redukcji emisji CO2? Czy likwidacja tego zakładu jest zgodna z celami długoterminowej strategii energetycznej Polski, zapewniając jednocześnie bezpieczeństwo energetyczne kraju? [...]

Ad 6) Jak decyzja o likwidacji Elektrowni Siersza wpisuje się w krajową politykę transformacji energetycznej, szczególnie w kontekście celów związanych z dekarbonizacją sektora energetycznego oraz poprawą efektywności energetycznej? Czy rząd posiada plan, który zapewni płynne przejście na bardziej zrównoważoną produkcję energii, jednocześnie minimalizując negatywne skutki społeczne i ekonomiczne?

W ramach swojej właściwości Minister Klimatu i Środowiska realizuje działania mające na celu m.in. zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii; opracowanie, wdrażanie i monitorowanie polityki energetycznej państwa; jak również rozwój OZE, poprawę efektywności energetycznej, zrównoważone gospodarowanie zasobami środowiska oraz przeciwdziałanie zmianom klimatu. W kontekście zagwarantowania bezpieczeństwa elektroenergetycznego, szczególne znaczenie ma obecna i przewidywana struktura mocy wytwórczych. Harmonogram planowanych odstawień jednostek wytwórczych centralnie dysponowanych (do których należy Elektrownia Siersza na węgiel kamienny) jest brany pod uwagę przy konstruowaniu w MKiŚ rozwiązań systemowych, regulacji prawnych dot. sektora elektroenergetycznego oraz przy tworzeniu dokumentów o charakterze strategicznym, takich jak *Polityka energetyczna Polski*, czy *Krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu*.

Polska solidarnie z innymi krajami członkowskimi UE podjęła się ambitnego zadania w zakresie realizacji celów klimatyczno-energetycznych na 2030 r., dążąc w ten sposób do budowy nowej "zielonej" gospodarki, biorąc równocześnie pod uwagę uwarunkowania

krajowe i specyficzny punkt startowy. Realizując to wyzwanie Ministerstwo Klimatu i Środowiska kładzie nacisk, aby transformacja energetyczna prowadzona była w sposób nie tylko dobrze zaplanowany, zorganizowany i efektywny, ale przede wszystkim sprawiedliwy i akceptowalny społecznie. Transformacja energetyczna nie może zostać osiągnięta bez akceptacji społecznej – zarówno w kontekście ponoszenia kosztów zmian przez wszystkie sektory gospodarki i społeczeństwa, jak i w kontekście transformacji gospodarczej regionów węglowych. Sprawiedliwa transformacja oznacza zapewnienie nowych możliwości rozwoju regionom i społecznościom najbardziej dotkniętym niskoemisyjną transformacją energetyczną, przy jednoczesnym tworzeniu nowych miejsc pracy i budowaniu alternatywnych gałęzi przemysłu, które uczestniczą w transformacji sektora energetycznego. Z uwagi na istotność kwestii wyrównywania szans zwłaszcza dla obywateli szczególnie narażonych na skutki transformacji, ww. aspekt znalazł swe odzwierciedlenie w projekcie aktualizowanego Krajowego Planu na rzecz energii i klimatu na lata 2021-2030 (dalej: aKPEiK), który w okresie 11.10-15.11.2024 r. podlegał szerokim konsultacjom publicznym¹. Projekt aKPEiK wyznacza cele na 2030 r. oraz strategiczne kierunki krajowej transformacji, stanowiąc „zielony kompas” dla przemian gospodarczych i sektorowych. Wdrożenie ww. Planu zapewni płynne przejście na bardziej zrównoważoną i zeroemisyjną produkcję energii, jednocześnie minimalizując negatywne skutki społeczne i gospodarcze. Zgodnie z prognozami załączonymi do ww. dokumentu, w 2030 r. nastąpi wzrost produkcji energii elektrycznej z OZE z obecnych ok. 30%² do ok. 56%, przy jednoczesnej redukcji generacji ze źródeł węglowych do poziomu ok. 22% (m.in. na skutek planowanych odstawień mocy węglowych jak np. w Elektrowni Siersza). Dywersyfikacja struktury produkcji energii elektrycznej prowadzić będzie do redukcji kosztów jej wytwarzania o ok. 13% do 2030 r. (oraz ok. 33% w 2040 r.) w porównaniu z 2025 r., co wpłynie będzie pozytywnie na jakość życia obywateli oraz pozycję konkurencyjną przemysłu oraz całej krajowej gospodarki.

Proces odchodzenia Polski od węgla w sektorze energetycznym stanowi kluczowy element strategii transformacji ku niskoemisyjnemu rozwojowi. Sukcesywne wygaszanie bloków węglowych jest planowane w sposób odpowiedzialny, uwzględniający stabilność systemu elektroenergetycznego, zapewnienie parametrów wystarczalności mocy, adekwatny przyrost nowych mocy wytwórczych, w tym OZE oraz źródeł elastycznych i dyspozycyjnych (w tym gazowych - w dłuższej perspektywie zastępowanych przez biometan i wodór). Transformacja ta wynika zarówno z presji ekonomicznej, środowiskowej, jak i z ograniczeń technicznych. Odejście od węgla jest nieuniknione i stanowi odpowiedź na globalne wyzwania związane z dekarbonizacją.

Zmiany, jakie niesie ze sobą transformacja energetyczna obejmują odejście od technologii wysokoemisyjnych na rzecz zrównoważonych metod pozyskiwania i wytwarzania energii. To proces rozłożony na lata, a jego skuteczność będzie zależała od wielu czynników. Mając na względzie potrzeby i obawy społeczności zamieszkujących regiony węglowe, MKiŚ kładzie nacisk, aby w procesie odchodzenia od wydobycia i wykorzystania węgla zostały uwzględnione potrzeby ochrony pracowników tych branż przemysłu, którzy w danym momencie narażeni są na utratę miejsc pracy. Celem działań Rządu jest dokonanie zmian bez szkody dla pracowników oraz zapewnienie im realnych możliwości godnego życia w czystym środowisku.

¹ <https://bip.mos.gov.pl/dostep-do-informacji-oraz-udzial-spolaczenstwa-w-podejmowaniu-decyzji/projekt-krajowego-planu-w-dziedzinie-energii-i-klimatu-do-2030-r-wersja-do-konsultacji-publicznych-z-102024-r/>

² Wg. stanu za okres styczeń-październik 2024 r.; źródło: *Informacja statystyczna o energii elektrycznej*, ARE S.A. na zlecenie MKiŚ w ramach „Programu badań statystycznych statystyki publicznej” – badanie statystyczne „Elektroenergetyka i ciepłownictwo” prowadzone przez ministra właściwego ds. energii i Prezesa URE

Transformacja energetyczna to szansa na rozwój w całym regionie poprzez możliwości inwestowania w czystą energię i tworzenia nowych rynków związanych z zieloną gospodarką i zrównoważonym transportem. To nowa możliwość na zwiększenie potencjału poszczególnych obszarów i rozwój branż, które dotychczas cierpiały na skutek działalności wydobywczej węgla, np. turystyka. To także szansa na rewitalizację miast i obszarów przyrodniczych oraz naprawienie zniszczeń spowodowanych intensywną eksploatacją złóż kopalin. Chociaż regiony węglowe stoją przed wieloma wyzwaniami, widzimy, że są one także ośrodkami pomysłów w zakresie transformacji ekologicznej i cyfrowej oraz przykładów innowacji, które mogą być inspiracją dla innych regionów stojących w obliczu transformacji lub potrzebujących wsparcia swojego przemysłu, aby zwiększyć konkurencyjność na rynku globalnym.

Z wyrazami szacunku

Z up. Ministra

Mikołaj Dorożala
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych KPRM